

- Chị Ngà cái khỉ mốc! – Tôi nhăn nhó – Tao trả lại cho anh Điền. Anh phát hiện ra âm mưu của tụi mình rồi!

- Cái gì? - Chứng anh giật thót - Bộ anh biết hết rồi hả?

- Ủ! - Tôi thở dài xuôi xị - Anh kêu tao đi lấy mấy lá thư về!

Chứng anh thông minh không kém gì... tôi. Nó sống người một lát rồi hiểu ngay:

- Anh biết từ tối hôm qua, lúc ở trong rạp hát chứ gì?

- Ủ.

Chứng anh nhú mảy:

- Vậy thì trả quách chứ giữ làm gì!

Nói xong, nó leo lên bộ ván và lôi ra từ trong mái tranh hai lá thư đã bắt đầu ố vàng.

Nhưng Chứng anh chưa kịp đưa hai lá thư cho tôi thì Chứng em ở đâu sau hè chạy vô. Thấy Chứng anh cầm mấy lá thư trên tay, mắt nó tròn tròn:

- Tụi mảy định làm gì vậy?

- Trả mấy lá thư này lại cho anh Điền chứ làm gì! – Tôi khịt mũi.

- Sao lại trả?

- Anh biết tổng mọi chuyện rồi! - Chứng anh chép miệng.

Chứng em hừ mũi:

- Biết kệ thằng chả! Đừng trả!

Chứng anh nhún vai:

- Không thể không trả được!

Tôi cũng phản đối:

- Không trả chắc tao hết dám nhìn mặt chị Ngà luôn!

- Mày nhìn mặt chỉ làm gì nữa! - Chứng em nheo mắt.

Câu nói của Chứng em như một mũi kim khơi dậy nỗi đau trong lòng tôi. Nhưng hôm nay không hiểu sao tôi không buồn nổi giận và ngoác mồm ra cười vờ như mọi lần.